

Lyndy en haar knappe man

Joanna South

Korte inhoud

Lyndy is een genie. Een creatieve bedenker bij PJ innovation. Het bedrijf waar ze wilde werken. Ze komt telkens een zeer knappe man tegen. Hij knipoogt elke keer als ze elkaar tegen komen. Maar dan wordt ze belaagd door haar manager, een vrouwenhater. Hij voelt zich achtergesteld door haar. Dan bij de ontmaskering van haar manager als machtsmisbruiker en seksueel grensoverschrijdend gedrag blijkt haar knappe man de grote baas van het bedrijf te zijn. Zal hij haar kunnen overtuigen van zijn gelijk?

❖ 1.

Lyndy Stabler is iemand, die wel een genie genoemd kan worden. Ze is door haar school heen gevlogen. Op de middelbare school heeft ze al de derde klas overgeslagen en op de universiteit heeft ze haar derde jaar overgeslagen. Ze was gewoon te goed om niet meteen door te stromen naar haar laatste jaar. Het jaar van haar bull halen en meteen een baan te scoren. Na eerst wat sullige baantjes te hebben gehad heeft ze zich eerst georiënteerd op een bedrijf waar ze heel graag zou willen werken. En dat heeft ze gevonden. PJ innovation is een bedrijf waar een genie aan het roer staat. Is haar verteld. Want ze heeft een stelregel, dat ze niemand, maar dan ook niemand op zoekt op internet. Ze heeft op de website allerlei informatie gevonden, die haar zeker maakte, dat het precies een bedrijf was, waar ze zou willen werken. Dus had ze ook geen foto gevonden van hoe haar baas eruit zag. Het interesseert haar ook helemaal niet. En of dat haar baas dat nu wel of niet leuk vindt, maakt haar niets uit. Het is een prima werkgever en dat staat voor haar bovenaan. Nu ze eerst een jaar door het bedrijf heeft gezworven, is ze op haar plaats terecht gekomen. Het development team. Het bedenken van innovatieve manieren om duurzaam te zijn. Daar zit haar hart. Met een deel van het team heeft ze al kennism gemaakt en nu gaat het hele team, allemaal apart, iets bedenken over duurzame oplossing voor bedrijven of voor particulieren.

Ze heeft een kantoor gekregen voor haar alleen. En dat is omdat ze speciale dingen gaan bedenken en moeten uitwerken. Die ideeën moeten ook in het proces gewaarborgd gaan worden. Er is een kluis in elk kantoor, waar ze hun uitwerkingen kunnen bewaren. De kluis heeft een unieke code, die in geval van nood of ontslag gebruikt kan worden door de directeur en door niemand anders. Die bewaakt deze code ook in zijn eigen kluis. Er zijn meer dingen, die de baas in zijn kluis bewaakt, waar niemand bij kan. In geval van nood is er een oplossing, maar wat die is weet niemand. Althans dat wordt beweerd. Daar is Lyndy bijzonder blij mee. Het moet niet zo zijn, dat iedere manager er maar aan kan komen. Alleen een goede reden zorgt ervoor, dat haar kluis door een ander dan zichzelf gebruikt wordt. Ze is nu bezig met een nieuw idee te bedenken. Haar deur staat op een kier en dan opeens staat daar George Sapiro. Als ze hem aankijkt, vraagt hij of ze meegaat lunchen. Ze heeft best trek, dus zegt ze ja. Ze bergt alles zorgvuldig op in haar kluis. En pakt haar tas en trekt de deur dicht en doet deze op slot. George kijkt haar even weifelend aan, maar zegt dan dat ze logisch bezig is. Hij loopt terug naar zijn eigen kantoor en doet deze ook op

slot. Daar moeten ze samen om lachen. In de kantine, die deze naam veel te kort aan doet. Het is namelijk meer een relaxruimte, dan een echte kantine. De tafels en stoelen zijn mooi en zitten geweldig. Aan de counter staat een dame, die het uitgestalde etenswaren verzorgd en bijvult. Aan het eind van de counter zit een heer aan de kassa. Hij rekent af wat je op je dienblad hebt neergezet. Met speciale pasjes kan je afrekenen. Zelf kan je hierop geld storten, zodat er geen geld in omloop is op het bedrijf. Allerlei maatregelen om diefstal en inbraken te verkleinen. Het klinkt allemaal erg logisch in haar oren. Als ze een tafeltje zoeken, hebben ze deze al snel gevonden. Een beetje apart en achteraan, zodat ze niet andere hinderen. Ze praten gezellig met elkaar. Ze kunnen het zo goed vinden, dat ze een afspraak maken voor komende zaterdag. Om te shoppen. En dan hoor ik je al vragen: met een man? Ja, met een man. Schijnbaar heeft George met een man een relatie en die is verzot op winkelen. Toen ze een opmerking maakte dat het het een en ander nodig had, belde hij meteen Peter Dwight op. Het is duidelijk een prater, terwijl George zelf niet zo'n grote prater is. Meteen worden er afspraken gemaakt over wat ze nodig heeft en meteen in agenda's gezet. Glimlachend neemt George afscheid van zijn geliefde. 'Hoe ben je aan Peter gekomen? Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?' George vertelt over hun ontmoeting. Dat was op een dansfeest. George fungeerde als muurbloempje, toen Peter op hem af kwam. Ze keken elkaar aan en wisten eigenlijk meteen dat ze elkaar leuk vonden. Heel erg leuk zelfs. Twee afspraken later werden ze geliefde en de rest is zeg maar historie. Ze zijn al vier jaar samen. Lyndy vindt het een geweldig verhaal. En gek genoeg praat hij nu veel meer als daarvoor. Het klikt wel zo goed, dat de lunchpauze zo snel voorbij is, dat ze het wel heel jammer vinden.

Ze krijgt eenmaal weer op haar kantoor een e-mail van hun manager Alex Sims. Voor een vergadering. Een vergadering met het hele team en dat is fijn. Dan kan ze misschien meer vrienden maken, hopelijk. Die vergadering wordt gehouden in de grote vergaderzaal. Dan zal er ook wel een kleine vergaderzaal zijn bedenkt ze dan. Dat is al vandaag, die vergadering en bedoelt om kennis te maken met de rest van het team. Ze is benieuwd. Haar manager heeft ze alleen kort aan de telefoon gehad, dus heeft ze nog niet eerder ontmoet. Als ze allemaal zitten en elkaar hebben voorgesteld, zit George aan haar ene kant en ene Eric Gower. Het valt op dat er maar één vrouw is en dat is Lyndy. De rest zijn allemaal mannen. Ze wist echt wel, dat er niet zoveel vrouwen dit beroep kiezen. Het is even wennen. Alhoewel thuis heeft ze ook drie broers en een vader, ze is de enige dochter. En met haar moeder zijn er maar twee vrouwen in haar ouderlijk huis. Ze heeft haar ouderlijk huis verlaten om hier te kunnen werken. Dan komt de manager binnen. Hij wenst aangesproken te worden met meneer Sims. O, okay.

Raar eigenlijk, dat de manager zo formeel is, terwijl de rest van het bedrijf zich allemaal als heel informeel hebben voorgesteld. Niet dat ze nu al met iedereen kennis heeft gemaakt. Maar wat ze al eerder ontdekt heeft, dat deze wereld waar ze nu in werkt eigenlijk bijzonder benaderbaar is. Maar deze man is bijna koud. En tegen haar zegt hij al helemaal niets. Als hij iemand het woord geeft, dan is het altijd iemand van het mannelijke geslacht. Hopelijk vindt hij George ook geen probleem. Ligt het aan haar? Ze weet het niet. In de vergadering wordt uiteengezet wat er van ieder verwacht wordt en wanneer bepaalde deadlines zijn. Alles schrijft ze op een kladblok, terwijl meerderen hun laptop bij hen hadden en daar meteen alles in zetten. Maar ze houdt niet zo van gesjouw en daarom is voor haar een kladblok veel meer iets voor haar. Licht en makkelijk. Maar het begint wel op te vallen, dat deze meneer Sims de enige vrouw niet de voorkeur zal geven. Nee, hij vermijdt haar. Haar aan te kijken. Haar het woord geven als ze wat vraagt. Zo langzamerhand begint ze hem een enorme eikel te vinden. Ze krijgt de kriebels van hem. Gelukkig zal George haar wel helpen. Dat hoopt ze althans. En daarom doet ze beter haar best, zodat hij haar straks niet meer kan mijden.

Eenmaal weer terug op haar kantoor probeert ze eerst te bedenken wat ze aan die manager van haar kan doen. En hoe ze zijn gedoe kan gaan pareren. Daarom doet ze haar deur op slot om te gaan bedenken wat nu? Al snel heeft ze een idee in haar hoofd, dat haar zal helpen. Maar of het voldoende is, dat weet ze niet. Ook haar idee van de innovatie, die ze moet vorm gaan geven, werkt al lekker mee in haar hoofd. Nu nog proberen het op papier te krijgen. Of te wel op haar laptop. Het is altijd fijn als haar hoofd mee wil werken. Als ze eindelijk naar huis gaat, bemerkt ze dat ze de laatste is. Verder dan alleen beveiliging heeft ze niet gezien. Onderweg naar huis bedenkt ze wat ze moet gaan eten. Geen boodschappen in huis is niet goed, want boodschappen doen als je honger hebt, zorgt voor allerlei spullen. Die je beter niet had kunnen kopen, maar waar je opeens trek in had. Spontane ingevingen zijn niet haar meest geweldige ingevingen. Te veel koolhydraten, die ze beter niet kon nemen. Haar moeder had haar toch echt wel veel beter opgevoed. Gezonder althans.

Thuis belt ze eerst haar ouders. Ze mist die twee enorm veel. Ook haar broers, maar die komen wel een andere keer. Ze is tenslotte de jongste telg van het gezin en haar broers zijn altijd enorm overbezorgd. Dan gaat de telefoon over bij haar ouders en al snel wordt deze opgenomen. Haar moeder neemt op.

‘Hai mam.’

‘Hey mijn meisje. Hoe is het nu daar zo alleen?’

‘Ik ben niet alleen, maar ik heb werk en collega’s en zelfs al afspraken voor komend weekend.’

Haar moeder is daar heel blij mee. Ze was namelijk bang, dat ze zou vereenzamen. Maar haar vader had een groot geloof in haar. En hij had meer gelijk gekregen, dan haar moeder. Met haar moeder bespreekt ze de op hand zijnde verloving van haar jongste broer Chip. Met Marinda. Hoe haar jongste broer de eerste van een hele stel zou worden, dat had niemand ooit kunnen denken. Nee, hij was altijd degene met de losse contacten. Wilde nooit vastigheid. Nu had hij een huwelijksaanzoek gepland, maar wist niet hoe hij Marinda nu precies moest vragen. Hij was namelijk bloednerveus. Samen lachte ze om zijn nervositeit. Het zou nog een heel gedoe worden om Chip zich iets zekerder te laten voelen. Maar dat was wel het doel. Ze beloofde haar moeder om hem te bellen en tips te geven hoe hij zijn aanzoek kon voorbereiden. Dat kon nog lachen worden. Chip, die zijn eigen ik vergat als hij een aanzoek ging doen. Het was het beste wat haar was overkomen om dat te mogen aanschouwen. Dan komt haar vader thuis en spreekt ze hem ook nog even. Haar vader heeft een advocatenkantoor. Zijn leven was altijd druk, maar voor zijn gezin had hij altijd tijd genomen. Terwijl het grote gros aan advocaten te weinig tijd namen voor hun gezinnen en dan zelf in een scheiding terecht kwamen. Het scheidingscijfer was enorm groot. Het was ook niet makkelijk om een balans te vinden in huwelijk en werk als advocaat, maar het was volgens haar vader de moeite waard geweest. Ze gingen altijd een week of twee, drie op vakantie in de zomer. Dan was de zaak gewoon dicht. Tot zelfs nu gaan ze elk jaar samen op vakantie. Het hele gezin en als er uitbreiding kwam, waren die gewoon welkom in hun gezin. Het waren leuke vakanties. Niet echt heel ver, maar wel waar het weer zonnig was. Het waren altijd de geweldigste reizen geweest en ze verlangde eigenlijk alweer naar zo’n overgoten zonnige vakantie met haar ouders en broers.

Nu haar idee was gepresenteerd en met veel elan was ontvangen door al haar collega's was ze blij, dat ze even rust kreeg. Alleen Sims was weer eens niet blij. Zoals het er uitzag, was hij eigenlijk nogal kwaad. Maar waarom dan? Ze begreep het helemaal niets van. Maar nu de druk even weg was, kon ze eindelijk denken aan zaterdag. Dat ze met George en Peter ging winkelen. Ze ging daarom ook voor het eerst sinds op de afdeling development werkte vroeg weg. Dat had ze verdiend vond ze zelf. Nu was de man zelf ook al weg, want blijkbaar ging hijzelf altijd om twee uur op vrijdag weg, dus niemand zou haar verlinken. Na een relaxte avond gaat ze toch maar op tijd naar bed, want morgen gaat ze shoppen met de jongens. Het is nog vroeg als ze uit haar bed komt, maar winkelen is wel eens leuk als het niet met je moeder is. En ook niet met haar broers. Maar als het tien uur rinkelt haar deurbel. Meteen stapt ze haar appartement uit en loopt de trap af naar beneden. Beneden staan er twee mannen, de ene is George en de andere is iemand, die ze nog niet eerder ontmoet heeft. George stelt hem vol trots voor.

'Dit is nu mijn man, Peter. En dit is Lyndy, Peter.'

'Hoi, fijn om je eindelijk eens te leren kennen.'

Ze schudden elkaar de hand en Peter zegt dan nog iets wat haar verbaast.

'Jij bent een blijvertje, meid. Wat ben jij mooi.'

'Mooi? Ik?'

'Ja, jij bent zeer aantrekkelijk.'

Ze heeft zichzelf nog nooit aantrekkelijk gevonden, maar er is ook nog nooit iemand geweest, die tegen haar zei, dat ze aantrekkelijk of mooi was. Hem geen reactie verder gevend, denkt ze daar nog lang over na. George ziet haar denken en denken na de laatste zin van Peter. Hij heeft best door, dat ze nog niet eerder zo is genoemd, maar ze is dan geen bloedmooie meid, maar ze is zeker een schoonheid. Schoonheid zit vaak van binnen en die ziet niet iedereen. Met een kneepje in haar arm laat hij weten, dat hij haar begrijpt. Ze kijkt hem even aan en moet dan glimlachen. Haar lach is zelf verslavender dan wat dan ook. Die lach verlicht haar hele gezicht. George stoot Peter aan en knikt naar Lyndy. Peter lacht naar hem. George slaat zijn arm om Peter heen en zo lopen ze naar de auto. Ze nemen plaats in de auto en rijden naar het winkelcentrum in het centrum. Daar was ze nog niet geweest, dus ze is zeer benieuwd wat voor winkels er zijn.

In het winkelcentrum staan ze eerst om zich heen te kijken en dan zegt Peter dat ze maar gewoon ergens naar binnen moeten gaan. Hij loopt

voorop en George en zij gaan achter hem aan. Volgend alsof ze naar de slachtbank gaan, is het natuurlijk niet. Maar gek is het wel. Naar George kijkend hoe hij het beleeft, ontdekt ze dat hij naar de kont van zijn vriend loopt te kijken. En als hij bemerkt dat hij betrapt is, dan moet hij heel erg luid lachen. Waardoor Peter omkijkt en moet glimlachen. Alsof hij het al bemerkt had. Hij pakt in de winkel George even vast en geeft hem een pets om zijn kont. Zo de toon is gezet. Die twee kunnen duidelijk niet van elkaar afblijven. De liefde is in hun ogen te zien. En ook in hun handelen. Hun zien maakt haar hele dag al goed. Ook hun expressie is geweldig. Peter is zeer goed in een kledingwinkel, want hij weet wat hij zoekt en geeft het dan door naar haar. Ze heeft al snel haar handen vol kleding. Snel maar eens gaan passen. Ze showt voor deze mannen de kleding en al snel liggen ze dubbel van het lachen om de lol, die er gewoon is. Dan opeens vraagt George of ze mee wil gaan lunchen?

‘Ja, natuurlijk. Ik heb nu al trek.’

Meteen gaan ze een klein zaakje binnen, waar je schijnbaar de lekkerste lunchgerechten kan bestellen. Peter laat haar zien wat een heerlijk gerecht is. En George zegt weer iets anders. Dus besluit ze zelf waar ze trek in heeft. En dat is een carpaccio salade. Met veel smaak eet ze deze op, terwijl de mannen omelet hebben besteld met allerlei groente. Het is geen gewone omelet, maar een XXL omelet. Halverwege zou zij al helemaal vol zitten, maar de mannen hebben deze best snel op. Ondertussen vertelt Peter, dat hij graag zelf kookt. En wat voor gerechten hij kan maken. Het water loopt Lyndy in de mond als hij enkele gerechten opnoemt. Dan vraagt George of ze een keertje mee wil eten met hen. Daarop likkebaardend “ja” zegt. Ook daarvoor wordt direct een afspraak in de agenda’s gezet. Wat zijn dit lieve mannen! Die middag winkelen ze voor wat accessoires. Zoals sjaals, make-up en andere kleine dingetjes. Voor de rest kijken ze rond om niets te hoeven missen.

Die maandag op het werk is een rare dag. Want ze hebben een grote vergadering over welk idee ze gaan kiezen. Het is spannend tot het eind, maar Lyndy krijgt vandaag de grote eer, dat haar idee uitgekozen wordt. Met grote meerderheid van de stemmen. Er zijn maar een paar stemmen niet voor haar. Dan moeten de taken verdeeld worden. Sims zorgt ervoor, dat ze zelf haar eigen uitzoekwerk opnieuw moet doen. En dat verbaasd haar. Zij moet toch zorgen dat het haar richting opgaat met haar idee? Daar hoort zij voor te zorgen. Nu moet George dat gaan doen. Gelukkig vertrouwt ze deze man wel. Maar Sims is niet lekker bezig. Het duurt een poosje voordat alle taken verdeeld zijn. Ze vermoed door de tegenstemmers. Als ze zich ergens mee wil bemoeien, kapt Sims haar af en zegt haar haar

mond dicht te houden. Blijkbaar bepaalt hij alles. Nou kom maar op denkt ze dan. Ze lust hem rauw.

Op haar kantoor overdenkt ze nogmaals de vergadering. En wat haar het meest verbaasd, is dat Sims zo nijdig was. Na de stemming. Had hij gehoopt, dat zij juist niet in de stemming voor zou komen? Haar gevoel geeft haar een enorme boost om het nog beter te gaan doen. Dan maar heronderzoeken! Het is niet anders. Of moet ze hem daarop aanspreken? Zo zeker is ze eigenlijk niet. Dan besluit het maar zo te laten. In de kantine, die middag, zit ze weer naast George en Eric is ook aangeschoven. George en Eric hebben het over haar idee, maar haar brein neemt het even niet in zich op. Als ze een beetje rond aan het kijken is, ziet ze een man. Strak in het pak. Een zeer aantrekkelijke man. Ze noemt hem haar knappe man. Nu "haar"? Het is natuurlijk niet haar man. Nee, was dat maar waar denkt ze bij zichzelf. Ze heeft geen relatie en is daar ook nog niet aan toe. Veel te druk met werk en zich omhoog werken. Want ze wil veel meer. Maar kijken mag. Toch? Echt wel! Omdat ze hem zit te bekijken, bemerkt ze niets van George zijn blik. Ze drinkt ondertussen haar drinken op, terwijl ze naar de knappe man loert. Als deze man zich omdraait om te kijken waar een plaatsje vrij is, dan landt zijn blik op haar. Met een grijns van oor tot oor geeft hij haar een knipoog. Meteen worden haar wangen roze. De knappe man vindt het haar mooi staan. Maar dat weet ze niet. Vol schaamte wendt ze haar blik af en kijkt naar haar bord. Dat deze man haar verder uitcheckt met zijn ogen bemerkt ze niet. En misschien is dat maar goed. Want dan zou haar hele gezicht knal rood zijn geworden. Nu zakt de blos van haar wangen. Maar als hun lunchtijd erop zit en ze opstaan van de tafel kijkt ze weer zijn richting op. Ze brengt snel haar dienblad weg en ruimt het afval in de afvalbak op. Maar later die middag als ze haar deur heeft opengezet, omdat ze het warm heeft, ziet ze de man weer. Haar knappe man. Hij blijft bij haar in de deur staan en groet vriendelijk. Hij kijkt haar kantoor in met een brede lach op zijn gezicht.

'Mooi kantoor, zeg. Ik wou dat ik zo'n mooi kantoor had.'

Ze moet erom lachen, maar durft niets te zeggen. Geduldig wacht ze af op wat er komt. Maar jammer genoeg neemt hij afscheidt, want hij heeft een vergadering. Ze kijkt hem helemaal na en hij weet het. Op het laatste moment kijkt hij om naar haar. Ze bloost alweer hevig en hij ziet het. Met een knipoog draait hij zich weer om. Alweer zo'n knipoog. Ze voelt het helemaal in haar buik. Het fladdert daar. Waarom moet ze toch telkens rode wangen krijgen van deze man? Ze heeft werkelijk geen idee. Zo'n man zal toch nooit iets met haar willen.

Later die avond thuis krijgt ze een telefoontje van haar jongste broer. Lyndy vraagt aan hem wat hij wil gaan doen met zijn aanzoek. Maar Chip weet het nog steeds niet. Hij is niet zo goed in bedenken wat leuk en fantastisch zou zijn. Of wat Marinda zo graag zou willen. Dan vraagt Lyndy aan hem waarom hij dat niet gewoon vraagt aan zijn meisje? Dan begint hij te haperen en omdat ze enorm hard moet lachen is hij niet blij met haar suggesties.

‘Zal ik het aan Marinda vragen?’

‘Zou je dat voor mij willen doen dan?’

‘Natuurlijk, waarom niet?’

‘Bedankt. Laat mij weten wat je te weten bent gekomen.’

Meteen na zijn belletje belt ze zijn meisje op.

‘Hoi Marinda. Stoor ik?’

‘Nee hoor. Kan ik je helpen?’

‘Ja. Laat ik het maar zo zeggen, dat mijn broer niet weet wat jij precies leuk vindt.’

‘O, wat lief.’

‘Ja, hé?’

‘Zekers. Ik hou van eenvoudige dingen zoals een picknick of een wandeling in het park. Helemaal chic of zo is niet mijn ding, zeg maar.’

Ze praten nog lang met elkaar aan de telefoon, dat het best laat is als ze gaat slapen.

Maar ze kan niet in slaap komen. Haar gedachten dwalen constant af naar de knappe man. Hoe hij met haar omgaat, maar ook hoe hij praat. Niet dat hij al veel heeft gezegd. Maar misschien komt dat nog. Het kriebelen in haar buik wordt alleen maar heftiger. Dan opeens bedenkt ze dat ze zijn naam nog nooit gehoord heeft. Maar hij weet duidelijk wie zij is. Ze fantaseert enorm en dan laat ze zich even gaan. Met haar eigen hand laat ze zichzelf klaarkomen. Misschien moet ze maar eens aan een hulpmiddel komen om voor haar eigen orgasmes te zorgen. Ze heeft niet zoveel ervaring. Was altijd druk met studie en werk zoeken. Verder had ze altijd al gehoopt iemand te ontmoeten, die met haar verder wilde. Net zoals haar ouders. Hoeft niet direct liefde op het eerste gezicht te zijn, maar wel meteen een klik hebben met elkaar. Dat je voelt, dat iemand bij je past. Hand in hand lopen. Lekkere zoenen met elkaar delen. Elkaar diep in de ogen kijken. Ze lijkt wel een tiener. Maar het zijn ook wel de gebaren, die tellen. Passie zou helemaal geweldig zijn. En ieder moet een eigen carrière hebben. Doen waar je blij van wordt.

❖3.

Het is twee maanden later als haar eerste idee is afgerond en ze op zoek moeten naar het tweede idee. Haar eerste is zo goed ontvangen, dat meneer Sims alleen maar vervelender wordt. Alleen tegen haar. Hij mag haar blijkbaar niet. Of vindt haar ideeën waardeloos. Ze kan geen er geen soep van maken, van deze man. Maar ze is van plan om hem van zijn sokken te blazen met haar nieuwe idee. Het zit al een tijdje in haar hoofd. En nu gaat ze haar best weer doen om eerste te worden. Haar deur zit dus weer op slot en ze heeft met George afgesproken, dat als hij wil lunchen, dat hij even belt of haar een appje stuurt. Het voordeel is, dat ze toch sociale contacten onderhoudt en gewoon druk kan zijn met haar werk. Na weken aan haar idee bezig te zijn geweest, kan ze het gaan presenteren. Haar presentatie moet goed zijn en ze is zorgvuldig met de gegevens. Zorgvuldig gecheckt en nog maar een keer gecheckt. Zo nauwkeurig dat haar manager geen opmerking erover kan maken. Geen andere conclusies kan trekken. Ze heeft gepeild bij diversen teamleden hoe ze over haar idee denken en de reacties zijn overweldigend. Dus ze gaat stug door. Hoopt op een betere balans straks als haar idee zal gaan winnen. En dan is de stemming van alle inzendingen. Zelf vindt ze het idee van George geweldig en hij vindt de hare veel beter. Na twee weken is de uitslag. In de grote vergaderzaal zal de uitslag bekend worden gemaakt. Tot haar grote verbazing wint ze met bijna alle stemmen. Er is maar één stem, die ze niet krijgt en uiteraard die van zichzelf niet. De uitslag maakt haar blij, maar ergens lijkt het nu alsof ze de enige is, die iets kan bedenken. Maar dat is natuurlijk niet zo.

Haar vader is enorm blij, dat ze voor de tweede keer al een stemming heeft gewonnen met haar ideeën. Hij meent dit te moeten vieren en hij wil samen met haar moeder naar de stad komen. Ze gaan samen uit eten en naar het theater. De ene dag het één en de andere dag het andere. Samen met haar moeder bekijkt ze het aanbod en kiezen uit een paar opties. Ze zijn het al snel met elkaar eens. Als ze dan ook op zaterdagmiddag arriveren, gaan ze naar het theater en daarna een cafeetje in voor een hapje en een drankje. Het theater is leuk en zeer amusant. En als ze naar de garderobe lopen, ziet Lyndy haar knappe man met een oudere man en vrouw. Zouden dan zijn ouders zijn? Lijkt er wel op. Ze wachten allemaal op hun jas. Als Lyndy hun bonnetje afgeven, krijgen ze al snel hun jassen aangereikt. Als ze net door haar vader in haar jas wordt gehesen, dan kijkt ze haar knappe man

recht in zijn ogen. Hij knipoogt weer naar haar. Haar vader onderschept die knipoog.

‘Je hebt sjans.’

Ze geeft geen reactie alsof ze niet weet wat hij bedoelt. Maar dan begroet hij haar, haar knappe man. Ze geeft een groet terug.

‘Zie je wel, je hebt echt wel sjans.’

Dat hoort haar knappe man.

‘Zekers, meneer. Ze heeft mijn aandacht getrokken.’

Zelf geeft ze maar geen reactie. Maar haar vader heeft andere ideeën. Hij begint meteen met de man te praten alsof ze elkaar al jaren kennen.

Ondertussen kijkt haar knappe man haar telkens aan. En dat ontgaat haar vader niet, zelfs haar moeder stoot haar aan en fluistert in haar oor.

‘Mooie man, zeg.’

Maar haar moeder kan niet zo goed fluisteren. Dus hoort haar knappe man haar moeder. Dan geeft hij zelfs haar moeder een knipoog. Die begint te giechelen. Haar vrolijk giechel is aanstekelijk en dan lacht ze zelf ook mee. Maar ze durft hem niet meer aan te kijken.

‘Dag, Lyndy. Tot maandag hopelijk.’

Dat gezegd hebbend draait de man zich om en vertrekt met zijn gezelschap.

‘Zo meisje. Je werkt met deze man?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Nee, hij loopt er wel rond, maar verder weet ik niet wat hij doet.’

Meer zegt ze er niet over en laten gelukkig haar ouders het onderwerp rusten. In het cafeetje is het gezellig en het eten is echt goed. Als haar ouders naar hun hotel willen, zetten ze haar thuis af met de taxi en rijden daarna door naar hun hotel.

De volgende dag gaan ze lekker wandelen in een park en genieten van alle dingen, die daar gebeuren. Er worden sportwedstrijden gehouden en er zijn yogagroepen bezig met hun bewegingen. Ook is er bij een prieel een lezing bezig. En daar gaan ze bij zitten. Het is werkelijk een mooie lezing, die vragen oproept om te worden beantwoord. Over liefde en daar wil haar vader wel meer over weten. Of hij al niet genoeg weet over liefde. Maar het is grappig en leuk om hem daarmee later te confronteren. Ze luisteren alle drie naar de vragen, die gesteld worden. En zeker ook naar de antwoorden. Op één van die antwoorden, stelt haar vader een vraag en krijgt een stamelende persoon opeens voor hem. Lyndy snapt niet helemaal wat haar vader tracht te bereiken, maar ach het is echt bijzonder leuk. Ze denkt niet dat hij erop uit was om iemand niet uit zijn woorden te laten komen. Ze lopen daarna door en zien op bijna iedereen gezicht een lach. Het was een leuk onderdeel van hun wandeling. Maar de wandeling gaat verder,